

TANÚ 2

Belépünk a Teve utcai üveghenger épületébe. Még sosem jártam itt. Az előcsarnok kong az éjjeli ürességtől, a portás elénk jön, vendégkártyát ad a kezünkbe, a rendőrkolléga, aki autóval hozott minket idáig, előreenged, mutatja, hova érintsük a kártyát, hogy a hármas osztású kar elforduljon. Fél egy körül járhat, sötéten nehezedik a hatalmas fém-üveg tömeg a Rendőrpalota kivilágítatlan előcsarnokára. Lifttel megyünk, nem látom, hányadik emeletre, majd kietlen folyosókon kacskaringózunk végig egészen egy tágas irodáig, én és egy szomszédom a házból. Az autóban mutatkoztunk be egymásnak: Melinda, ő hívta a rendőrséget. Két civil ruhás rendőr kísér minket, egy férfi és egy nő. Mint utólag a rangjukat a papírokról megtudom, századosok, jelentsen ez bármit is a mi századunkban.

Odabent leültetnek minket egy kihallgatóteremben. Előbb zavartan mocorgunk, a belépőkártyáinkat forgatjuk, amelyek olyan láncra vannak fűzve, mint a dögcédulák, aztán tétován beszélgetni kezdünk a történekről. Hogy a Teve utcai épület magasának sivár-fehér fülkéjében ülünk, hogy ma éjjel a lakóépület előtt mutatkoztunk be egymásnak nyomozók körgyűrűjében, és az eset, amelyről beszélünk, mind-mind valószerűtlennek tűnik. De mégis itt ülünk, mégis erről beszélünk, kinyitható műanyag székeken nyekergünk, kezünkben a plasztikkártyákkal. Kisvártatva visszatérnek a rendőrök, Melindát átviszik egy másik kihallgatóba, a férfi rendőr leül velem szemben egy régi asztali gép elé, és hozzálát. Elmondja a jogaimat, figyelmeztet, hogy tudjak róla, eskü alatt az igazat mondom, végül hozzát teszi, hogy a vallomás anonim, a nevem kizárólag egy darab papírlapon lesz fellelhető, amihez csak ő fér hozzá, szóval ne féljek. Még nem értem, miért kéne félnem. Hiszen én csak segíték.

Nyílik az ajtó, bekukucska a női kolléga: ő lesz a tanú 2, mondja a férfi kollégának, aki bólint, és már pötyögi is a gépbe éjjeli titulusom.

Amikor ismét ketten maradunk a szűk szobában, a rendőr felém fordul.

– Mielőtt elkezdjük, tájékoztatnom kell, hogy az ügyben életveszélyt okozó testi sértés miatt indul eljárás. A körözést a férfi ellen napközben már kiadtuk, reméljük, minél hamarabb kézre kerül.

Életveszélyt okozó. A szókapcsolat hirtelen kiránt az éjjel fáradtságából, az eddigi révedésből, felpörögnek a gondolataim, a vér kínzón lüktetni kezd

az ereimben, elkomorul a homlokom. Életveszélyt okozó... mély levegőket veszek, így emészttem a két bűvös szót, az arcomhoz nyúlok, kicsit dörzsölöm a halántékom.

– De hát... a nő... még talpon volt, amikor beszéltem vele...

A rendőr bólogat.

– A kórházban kivizsgálták, és életveszélyes belső sérüléseket szenvedett. Ha nem megy be a mentőkkel, most már nem élne.

Nehezemre esik, de lassan kezdem felfogni a helyzet súlyosságát. Ami megmagyarázza a nagy rendőri felhajtást is. Este, amikor színház után barátomnak meséltem a délután történetéről, még együtt sopánkodtunk, úgyszem lesz belőle semmi, a nőt rendbe szedik, aztán majd legyintenek rá. Ha bíróság elé is vinnék azt a férget, mi történhet? Legfeljebb kiszabnak rá pár óra közmunkát, aztán ha ledolgozta, kezdődhet minden előről... De nem... a százados most azt mondja, *életveszély*. Úgy tűnik, azt már a rendőrség is kénytelen figyelembe venni, talán ez a határ, ahonnan komolyan vesznek bármit vagy bárkit. Mások életével nem, csak mások életveszélyével tudnak mit kezdeni.

Pár másodpercre kiráz a hideg vagy a forróság a lét törekenységétől, a belső hőskálán most képtelen vagyok eligazodni. Aztán összeszedem magam, mert adataimat kell igazolnom: név, lakcím, anyja neve. Munkája? Pillanatra megzavarodom, mit is mondjak. Nyelvtanár. Közben azon gondolkodom, bárcsak író tudhatná! Na jó, maradjon a tanár.

Miután minden adat a helyére kerül, a rendőr százados a beszámolóra vár. Éjjeli egy van, körülöttünk csend, biztonság és steril fehérség.

– Délután fél három körül lettem figyelmes az ordibálásra. Lehet, már háromnegyed is volt akkor... Éppen pakoltam, indulni készültem valahová, amikor meghallottam. A lépcsőházban kiabált valaki. Megálltam a pakolással, és füleltem.

– Várjon, várjon! – állít meg a rendőr. – Tehát... – krárog egyet, feltűri ingujjait, szakértő kezeit a klaviatúra fölé emeli, és munkához lát. – Délután 14.30 és 14.45 között hangos kiáltásokra lettem figyelmes, melyek feltehetően a lépcsőházból érkeztek – motyogja félhangosan, miközben koncentráltan ütögeti a billentyűket.

Én kissé zavarban helyben hagyom.

– Ó... igen, igen.

– Aztán?

– Már indulófélben voltam, de az üvöltés nem halkult, így kimentem a folyosóra, hogy utánanézzek, de nem láttam senkit. Lejjebb mentem hát a

lépcsőn, és akkor már tudtam, hogy az alsóbb szintről jön a hang, egy nő kiabált a zárt ajtó mögül, egyértelműen a lépcsőház felé.

A rendőr résen van, és a billentyűzetbe nyomja a szavakat, amelyek kevésbé az én szavaim.

– Tehát: kimentem a lépcsőházba, hogy a lakóközösség környezetét zavaró hang forrását beazonosítsam. A fokozott női hang, kiáltás tapasztalásom szerint az alsóbb szintről érkezett.

Pár mondattal később már eléggé bánom, hogy nem az írótt mondtam. Itt nem készül hangfelvétel, a rendőr szavaként fogja a vallomásomat leírni, vagyis inkább átfogalmazni. Rendőrül, rendesen. Én elbeszélek, ő megállít, újrafogalmaz és pötyög. Ez így hosszú lesz. Egy ideig csak hagyom, hadd küzdjön a szavakkal, aztán belátom, mindkettőnknek jobb, ha neki tetsző kifejezéseket használok. Rendes rendőrnek tűnik.

– Miket kiabált a nő?

Megkövülten válaszolom, mert még mindig képtelen vagyok elhinni, amit hallottam. És foghatom én általános alannyal az *emberre*, aki nem hiszi el, ami a sarkon ordít rá, vagy épp a szomszédból, és azt sem hiszi el, ami az orra előtt van, ami pont ott válik valósággá. Foghatom az *emberre*, aki ilyen és olyan, de ott, abban a pillanatban én álltam a folyosón, és én nem akartam elhinni, amit hallok.

– Segítségért kiáltott. Többször, kétségbeesetten – vallomásban mondom el, és még mindig alig hiszem. – Mintha közvetlenül az ajtónál állt volna, és kifelé próbált volna ordítani, de az ajtó zárva maradt. Segítségért kiáltott... Azt is mondta, odabent a férje üti-veri... Nem tud mit tenni. És hogy egy kilány is van vele a lakásban. Még néhányszor kiáltott, aztán elhallgattak.

– A férfi hangját hallotta? Vagy a kislányét?

– A férfit... ő nem kiabált, de hallottam a hangját.

– Dulakodás zaja hallatszott?

– Igen, dulakodhattak.

– Ezután ön mit csinált?

Mardos a szégyen. Én is ezt kérdeztem magamtól délután óta: mégis mit csináltam? Miért nem azt csináltam, amire az elkeseredett hang kért?

– Ezután visszamentem a lakásba... – végtelen zavarban vagyok. Hirtelen mintha én magam volnék a tettes, akit kihallgatnak a szűk teremben. Most be kell valljam, bűnöm a pánikszzerű közöny: egy süket tanú, aki hallotta, de mégsem hitte, aki, amikor segítségért üvöltöttek mellette, elnézett a másik irányba, utánanyúltak, de lerázta a karjáról az oda nem illőt, és rez-

zenéstelen arccal elsétált. Folytatom: – Visszamentem, vettem a táskám, és elmentem otthonról. Lefelé már nem hallottam a kiáltásokat – ennyivel tudom csak mentegezni magam. De továbbra sem értem, mi ütött akkor belém, miért nem voltam képes helyesen cselekedni? Talán a kiabálásra működésbe lépett bennem az életösztön, megszólalt a belső riasztóm, a sejtjeimhez szóló zsigeri hang, ami csak annyit parancsolt, de azt erélyesen: menekülj a veszély közeléből, azonnal! Lehet... És én elmenekültem.

– Kimentem a buszmegállóba, de folyton a fejemben jártak a kiáltások – csak eddig mondom a századosnak, azt már nem teszem hozzá, milyen iszonyatos lelkiismeret-furdalás gyötört onnan, hogy elhagytam a házat, ami minden lépésnél csak rosszabb lett. – A buszmegállóban rájöttem, hogy otthon hagytam a maszkom – szinte megörültem a jelnek, ami végre feljogosított rá, hogy ellentmondjak az életösztön vezérelte félelemnek, hogy végre jól cselekedjem. – Akkor gondoltam, visszamegyek érte a lakásba, és ha még mindig kiáltoznak, hívom a rendőröket. Persze most már tudom, hogy azonnal kellett volna... – mondom, ismét mentegetőzve.

Tettem még néhány tétova lépést a kínai bolt felé, ahol nyugodtan vehettem volna egy eldobható kéket, aztán elegendő lettem magamból, és határozott léptekkel visszaindultam a lakáshoz.

– Ahogy visszaértem, épp jött ki az ajtón egy nő a kislányával, biztos voltam benne, hogy ő az...

– Melyik bejárat volt ez?

– Az épület földszinti bejárata.

– Mhm. – A százados tovább pötyög a gépén, és figyel.

– Megállítottam és megkérdeztem, ő kiáltozott-e segítségért? – bár egyértelmű volt, más nem lehetett. – Azt mondta, igen, ő volt, de hiába, a férje már elszaladt.

– Tehát a férje addigra nem volt az épületben?

– Nem, addigra elrohant.

– Aztán mit mondott a hölgy pontosan?

A nő kétségbeesés és megsemmisülés között remegett, rám nézett zavart tekintetével, és elkeseredetten, sírásba csukló hangon a legjogosabb szemrehányást tette, amit csak akkor tehetett.

– Kiabáltam... Kiabáltam, de senki nem jött segíteni... *Senki* nem jött segíteni... *Senki*... *Senki* – néhány megtört pillanatig a fejét ingatta, és ezt ismételte, a januári kemény földet nézve.

Nem feltétlenül nekem címezte, inkább az egész háznak vagy akár a világnak, de szíven ütött, amit mondott. Hiszen én egy voltam azok közül a

senkik közül, akik, miután hallották és nem hitték, nem *akarták* elhinni, úgy döntöttek, inkább saját ajtajuk biztonsága mögött maradnak vagy épp elmennek. De mielőtt nagyon tovább merülhettem volna a szégyenkezésben, a nőből dőlni kezdett a szó.

Ezt már a rendőrnek is elmondom.

– Azt mondta, dolgozni volt... Nem tudom pontosan idézni, mert elég zavarosan beszélt, a lényege annyi, ő munkában volt, otthagya a kislányt az apjára, hogy az vigyázzon rá. Azt nem értettem, hogy, de valahogy az anya megtudta, a férje felvitt egy kurvát a... – pillanatra elakadok –, szóval prostituáltat a lakásra. Akkor hazarohant, mert attól félt, a férje benyugtatózza a kislányát...

Közben magam sem hiszem el, miféle történeteket mesélek épp. Benyugtatózza? Ezek szerint korábban csinálhatott már ilyet a férje?

– Aztán a feleség hazaért, és kitört a botrány, a férj őrjöngött és ütni kezdte őt...

Miközben a szerencsétlen nő hozzám beszélt, jobban meg tudtam figyelni. Minél tovább néztem és hallgattam, annál torokszorítóbb, annál nyomorultabb látvánnyá vált. Zihált, remegett az idegességtől, a tehetetlenségtől, a kétségbeeséstől, és akkor még nem tudhatta se ő, sem én, de minden bizonnyal iszonyatos belső sérüléseitől is. Elképzelni sem tudom, mit érez az, akit addig rúg a földön a férje, amíg ki nem szakadnak a belei a helyükről, amíg a mája és a lépe le nem válik a többi szervről, addig feszíti hátra a karját, míg az recsenve bele nem törik. Ezt mind utólag tudom meg. Ha Melinda, akiből a *tanú 1* lett, nem hívja a rendőröket, és a férfin múlik, valószínűleg addig verte volna még a nőt, mígnem annak az összes szerve le nem válik a helyről, ahová a teremtéstől tartoznak, amíg az összes csontját ketté nem töri, amíg csak mozog, amíg agyon nem.

Ahogy az udvaron állva beszélünk, ruháiból csak a feje, nyaka és két alsó karja látszott, amit sűrű apró karcolások, zúzódások, lila-zöld foltok borítottak mindenfelé. A homlokán és a bal karján néhány vérző seb is volt. Kezében a kislány keze, bár rajta nem látszottak sérülésnyomok, arca nem is falféher volt, inkább pergamensárga-szerű, mint aki életének röpke hat-hét éve alatt már vagy évezredekét átszenvedett, kivörösödött szeme a semmibe meredt. A sokk némaságában és rezzenéstelenségében állt anyja mellett.

– Külsőre le tudná írni őket? Hogy néztek ki? Milyen ruha volt rajtuk?

A rendőr hosszan faggat, melyikükön pontosan milyen ruha volt, magasság, hajhossz, egyéb. Amikor a nővel egymáshoz beszélünk, még képzelenség volt valódi értelmet és súlyt adni az elhangzó szavaknak, a hely-

zet abszurdja eltompított mindent, s a tompulás csak órák múltán kezdett oldani, és helyet adni a valóságnak, a valóságnak, hogy érvényes szavakat húzzon a történetekre. De hogy milyen színek és anyagok voltak akkor ott, nem rémlik fel, nehezen emlékszem olyan részletekre, mint a ruhák. Azért próbálok. Az biztos, nem voltak nagyon felöltözve, farmer-pólóban állodgáltak a januári hidegben, a nő valami dzseki- vagy kardigánfélét még magára kaphatott, mielőtt kirohantak volna a rájuk záródó szörnyű falak közül. Fogalmam sincs, hogy világos vagy sötét ruhadarabok voltak-e ezek, a szavak tartalma, amelyek az udvaron elhangzottak, egészen ellényegtelenítettek minden más matériát. Kit érdekel ezek után a metsző hideg, amit nem érez a szétcincált bőr, kit érdekel, van-e kabát, vagy nincs? Kit érdekel, hova megyünk, csak el innen, messze, messze. Ennél több nem járhatott a nő fejében, mert elmenni készültek.

– Azt is mondta, már úton vannak a rendőrök, valaki hívta őket a házból, de ő most elmegy... Meggyőztem, hogy ne menjen sehova. Próbáltam nyugtatni, most már nincs itt a férfi, maradjon, várja meg a rendőröket. Aztán visszaindultam velük a házba.

– Hány éves lehetett a hölgy?

Ismét próbálok az arcát felidézni, de egy 25-től 55-ig terjedő skálán képtelen vagyok eldönteni. Egyik pillanatban még, talán alacsony, kislányos termete miatt, meggondolatlan csitrire, a következőben már kintól idő előtt megvénült asszonyra emlékeztetett. Hát csak a nő talányos létének harmincéves szakaszát említem a századosnak, aki két billentyűt koppint, majd rutinosan halad tovább a következő kérdéssel.

– Roma volt?

Gondolkodom.

– Nem, nem volt roma.

– Ápolt volt?

Érdekes kérdésekkel próbálja a százados körbeszaglászni a nő társadalmi helyzetét, gondolom magamban. Az igazat kell mondjam, amit láttam. És ápolt semmi szín alatt nem volt a szerencsétlen teremtés. Mindegy is, milyen ruhákat hordott, emberi mivoltáról üvöltött a szakadtság, a nyomor. Jól szituált? Semmiképp, így a fejemet ingatom a rendőr felé, majd egy nemmel is megerősítem. Itt nem elég a fejcsóválás, itt el kell hangozzanak szavak, bizonyító erejű szavak. Majd folytatom, próbálok óvatosan fogalmazni.

– Elég... egyszerű léleknek tűnt – nyögöm ki végül, és rögtön utána bánom is. Mégis ki számít egyszerű léleknek? Hogy gondolom, hogy az ő lelkét leegyszerűzöm, amikor senki lelke nem az! Tán egyszerű, mert a beszé-

déből hallom, hogy iskolázatlan? Egyszerű, mert lerí róla, hogy szegény? Egyszerű legfeljebb az övéből szemlélve az én világom.

De már nem szívhatom vissza, a rendőr beütötte a gépbe a szavakat.

– Bent mi történt?

– A lépcsőházban találkoztunk Melindával, aki épp vonalban volt a rendőrséggel. Akkor átadta az anyának a telefont, így már beszélhetett a hatósággal. Miután letették, még nyugtattuk egy ideig őt, és meggyőztük, hogy tényleg maradjon, várja meg a kérkezőket, akik nemsokára itt lesznek. Utána visszament a kislánnyal a lakásba. Mi még váltottunk néhány mondatot a folyosón. Számomra akkor derült ki, hogy a héten már többször riasztották ehhez a családhoz a rendőröket, de nem történt semmi...

– Értem, oké, oké... – szakít félbe váratlanul az idáig figyelmesen hallgató százados. – A nővel kapcsolatban bármi egyéb információja van?

Mintha a legutolsó megjegyzésem nem is az ügygel volna összefüggésben. Ez a vallomás nem a rendőri mulasztásokról kell szóljon... Miután a rendőr belém fojtja a maradék szót, be is fejezem a részem.

– Nem, nem tudok róla többet.

– Rendben, nagyon köszönöm – utolsókat koppint a gépen, majd feláll. – Kinyomtatom a vallomását, rögtön visszajövök, s ha aláírta a papírokat, végeztünk is. És még egyszer nagyon köszönjük az együttműködést.

Én zavartan a vállamat vonogatom, és olyasmiket motyogok, mint nincs mit, ez a legkevesebb. Aztán ismét magamra maradok a fehér kihallgatóban. A szoba nem teljesen zárt, egy kis ablakon keresztül kilátni belőle az egyterű irodára, ami éjjeli üressége ellenére is tele van a nappal itt dolgozók otthonos nyomaival. Az asztalokon tornyosuló aktakupacok mellett épp-hogy kihűlt kávésbögrék, az elválasztópaneleken cellux-szal ragasztott családi és baráti fotók, a polcokon burjánzó növények, és épp amerre kilátok, az egyik szekrény tetején egy óriási plüssmajom ül magába roskadva. A majom, aki naponta végighallgatja az emberiség borzalmait, rémtetteit, aki este, ha lejár a műszak, nem mehet haza, hogy letegye a terheket a válláról. Csak ül az irodában, gyűl fejében a megszámlálhatatlanul sok borzalom, egy erőszak meg még két erőszak nála már nem is három erőszak, folyton hatványozódik benne a fájdalom. Beleunva a világ aljasságába, az emberek javíthatatlanságába, napról napra beesett vállakkal, megfakult szőrzettel, reménytelenül sóhajtozik a rendőrkapitányság ikszedik emeletének irodaszekrényén.

Visszatér a százados. Felém nyújtja a papírokat. Nincs erőm előlről végigolvasni az imént elhangzottakat, hol kell aláírnom? Újból elmondja, hogy

ne tartsak semmitől, a tanúskodás anonim, csak ő tudja majd a nevemet. Újból nem tudom, féljek-e vagy sem? Mitől kéne? Majd megértem aztán, mitől vagy kitől kéne, de ez egy másik történet.

Felajánlja, hogy hazavisznek, ha megvárom a szomszédomat. Melindát még hallgatják, ő többet látott, többet hallott. A százados kikísér, végtelen folyosókon tekerünk, majd betessékel egy kivilágított szakaszra. Már nem tart sokáig, legfeljebb tíz perc, mondja, addig itt várhatok. Még biztatóan bólint, majd becsukódik mögötte az ajtó.

A kietlen folyosón narancssárga műanyag székek, akár a régi lepukkant orvosi várótermekben, a neonfényben egy kávé- és egy csokiautomata zúgnak kánonban. Leülök az egyik székre, magam mellé dobom a kabátom, vennék egy csokit, de nincs készpénzem, hát csak roskadok, mint odabent a majom a polcon. Pár perc üresség után felállok és sétálgatni kezdek. A zárt ajtókon feliratok, kihallgatóterem 465, kihallgatóterem 466, egy szárnyas ajtón rendőrök névsora egy kopott papíron. Fel-alá sétálgatok, az órát nézem, letelt már a tíz perc. Pillanatra eszembe jut, mi van, ha elfelejtik, hogy itt vagyok, hogyan jutok ki ezekből a sivár, zárt folyosókból? Lépcsőházat vagy liftet semerre sem látok. De különben is, ezek a zárt ajtók csak a megfelelő kártyákra nyílnak. Aztán megállok az ablaknál, amely az épület belső udvara felé néz, sehol egy növény, sehol egy élet, hát inkább felfelé bámulok, az égisz erő antennatoronyra, az egyetlen vörösen világító pont-ra a városi égen.

Én erről nem akartam tudni! Lefagyaszt, elborzaszt a mellettem élő iszonyatos nyomor. Hagyjanak, ne lássam, ne érezzem, ne halljam! Nem elég nekem a saját nyomorúságom?! – így üvölt a belsőm a folyosó nesztelenségében. Épp eléggé gyötör, amit kapok, a kínnak tartott kínom, még másokét is felvegyem? Azt gondolom, így segíték? Legszívesebben mégiscsak rácsapnám az egészre az ajtót, elfelejteném a majdnem halálra vert nőt, a pergamenpapírrá öregedett kislányt, a vadállat apját és mindent, ami a falamon túl történik! Tagadással sok minden megoldható. Vagy legalábbis távol tartható. A tagadás működik, a tagadás sokaknak beválik.

Ma délután a nő a másik világból beleüvöltött az én világomba, ahol az emberek télen fürdőkbe járnak lazítani, este színházba mennek, szerencsétlen sorsú emberekről néznek drámákat, milyen jó, hogy a szerencsétlen sorokat csak a színpadon kell látniuk, tisztas távolból szemlélhetik, elég nézőnek lenniük, nem kell mindenáron bevonódniuk, megússzák, Isten őrizzen egy interaktív, kortárs darabtól! Békésen töltik a vasárnap délután–estéjükét, egy pohár bor mellett beszélve meg aztán a darabot és életüket, nem

jut eszükbe agyonverni senkit, vagy ha esetleg mégis eszükbe jut, hát nem teszik meg. Aztán látszólag békésen hazamennek, és otthon... Otthon aztán, lehet, hogy mégis megteszik? Talán annyira mégsem más ez a két világ: a miénk és az övék?

A kislányra gondolok. Még a ház előtt tanácskozó nyomozóktól hallottam fél füllel, hogy a kórházból nyoma vészett. Míg az anyját vizsgálatról vizsgálatra vitték, majd a műtőbe gurították, a gyerek egy ideig kallódott a folyosókon az ott strázsáló rendőrök unott pillantásai között, aztán eltűnt. Valaki elvihette. Hogy ki, hogy hová, nem tudják.

A sokkos állapotú kislányra gondolok, aki abban a másik világban létezik, az ajtón túl, a szomszédban. Ő tényleg egy zárt folyosón él, engem innen hamarosan kivisznek, hazavisznek, de ő ott marad, ahol bármelyik irányba indul is, anyja sorsába torkollik majd.

Ajtónyitásra riadok fel a merengésből. A százados az, int, hogy készen vannak, mehetünk. Hát mégsem hagynak itt a narancs székekkel, a vörös-lő antennatoronnyal, a zúgó csokiautomatákkal és sötét gondolataimmal az éjszaka hátralevő részében. Ismét hosszú folyosókon kacskaringózunk egy újabb liftig, immár Melindával és a rendőrnővel kiegészülve.

– A kislányról lehet valamit tudni? – kérdem a századostól útközben.

Ő a fejét ingatja.

– Sajnos, erről nem adhatok információt.

– De meglett? Előkerült azóta?

Edzetten tovább rázza a fejét.

– Az ügy ezen részével nem én foglalkozom, de amúgy sem adhatunk ki erről információt, sajnálom – mondja kimérten, miközben sokatmondó oldalpillantást váltanak női kollégájával.

Rendben, megértem, nem mondhat semmit. Az elutasítás náluk ugyanúgy munkaköri feladat, mint az odafordulás. Mikor így, mikor úgy, őket szigorú előírások kötik, amiktől, végső soron, könnyebb az élet.

Végre kiérünk a nyomasztó épületből, Melindával fellélegzünk a tiszta éjszakai levegőn, és újból autóba ülünk. Hazafelé némán pásztázzuk az üres Váci utat, a százados a kormány mögül fáradtan bámulja az aszfalton elszaladó fehér csíkokat. A kislány már nem az ő hatásköre, nem az ő problémája. És ettől kezdve már a miénk sem. Letehetjük, hazamehetünk.